

отгорѣ смърть-та ми грабнѣ четири; а Русситѣ, жестоки и тѣ и по-немилосерды отъ неѣхъ, зехъ ми и най послѣднето! Освѣнѣ васъ другыго нѣмамъ на свѣтътъ, та и вы ли искате да мя оставите? О, татко! О, съируже! неоставайте нечувствени на двѣ имена толкози драгы! Смильте ся за Лодоискѣ!

Отъ хълцанія гласътъ ѣ прѣсякнѣ. Милославскый плачеше, а мене сърдцето ми ся късаше. Искашъ ли, сынко? нека бѣде; склонявамъ, рече Пулосскый; но дано Божій промыслъ да мя не накаже за тѣзи ми къмъ тебе милость! Тогазь Лодоиска ны прѣгърнѣ и двама ни съ таквъзъ едиъ радость, щото сякашъ че злочестинѣтъ ни бѣхъ ся свършили. Двѣ писма оставихъ на Милославскаго да ги испрати едното до сестрытъ ми, а другото до Болеслава; прощавахъ ся съ тѣхъ и зарѣчвахъ имъ да подѣйствуваць всякакъ дано испытатъ и намѣрятъ любезнѣтъ ми Дорлискѣ. Промѣнихмы тогазь дрехытъ си, Лодоиска ся облече въ мажкы дрехы, и употрѣбихмы всичкытъ срѣдства за да ся прѣличимъ въишно. Така прѣличены, обрѣжены съ саби и пищовы, и снабдены съ доволно пари, като имахмы още скѣпы нѣкои работы и всичкытъ ямазы на Лодоискѣ, простихмы ся съ Милославскаго и побързахмы да хванемъ горѣтъ.

Пулосскый ни събщи тогазь намѣреніето си, че ся е рѣшилъ да прибѣгне въ Турско, дѣто ся надѣеше да получи нѣкоиъ службѣ въ войскѣтъ на Султана, който отъ двѣ години насамъ имаше бой